

det Liv, der har hjemme i Havet, at det er underkastet store Chancer, som man ikke endnu har kunnet beregne, og hvis Marsager man endnu ikke kender, saa at man ikke maa tro, at fordi man nu netop handler paa den Maade, som jeg har tilladt mig at angive, at man saa strax frembringer en stor Formærelse af Østers, og hvad dermed staar i Forbindelse. Men saa Meget — det vender jeg tilbage til — tror jeg at turde sige, at den Maade, som er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, den er — saa godt den end kan være ment — kun stiftet til efter min Opfattelse aldeles at ødelægge Østersbestanden i Limfjorden. Paa den Maade kan man ikke vente at konservere den nuværende Østersbestand, end sige at frembringe nogen større Rigdom. — Jeg vil endnu med et Par Ord omtale de Straffebestemmelser, som findes i Lovforslaget. De ere jo meget drakoniske. Det bemærkes i Motiverne, at noget lignende Bestemmelser i et andet Lovforslag tidligere have været forelagte dette Thing, men ikke bleve vedtagne. Naar man tænker sig, at den, som finder en Østers og tilegner sig den, at han visiterer at komme i en Bøde indtil 400 Kr., saa tror jeg, at Enhver vil indrømme, at det er en overmaade drabelig Stat. Derfor nogle Fiskere, der færdes paa Limfjorden, tilfældigvis i et Flynnergarn eller et andet Garn faar et Par Østers og saa lukke deres Kniv op, aabne og spise dem, ere de hver især underkastet en Bøde af indtil 400 Kr. Jeg har den Opfattelse, at man i Reglen vil finde, at, naar saadanne drakoniske Straffebestemmelser bringes i Forslag, saa røbe de, at der er Noget i Veien med selve Forslaget, saa røbe de, at man ikke kan magte det, som man egentlig vilde magte, at man ikke har forstaaet det, og at man søger at hjælpe paa sin Bannagt ved saadanne overordentlig strenge Straffebestemmelser. Jeg vil haabe, at saadanne Bestemmelser aldrig nogensinde vil blive vedtagne af dette Thing eller af Rigsdagen i det Hele. Naar man tager de naturlige Forhold, saa tilfuge de jo, at Beboerne rundt omkring Limfjorden bør nyde Frugten af, hvad Limfjorden frembringer paa den ene eller paa den anden Maade. Og naar man gaar over til et saadant System som det, jeg har tilladt mig at antyde, altsaa en Upparcellering til private Forpagtere, som have Garanti for, at de beholde Forpagtningen, saa vil man allerede derved bevirke, at en stor Mængde Menneſter, en stor Masse Arbeidere omkring Limfjorden kan faae Arbejde. Jeg skal ikke opholde det høie Thing med at nævne Exempler paa, hvilken Mængde Arbeidere der beskæftiges ved Anlæg af

denne Art, og hvor mange Benge der derved kommer Arbejderstanden til Gode. Jeg har i Øvrigt saadanne Exempler her paa rede Haand, om det skulde være nødvendigt at nævne dem, men jeg skal i dette Dieblit ikke komme nærmere ind paa dem. I det Hele taget maa man erindre, at det, om Østersfiskeriet med Rette kan betragtes som et Regale, er overmaade tvivlsomt. Der er aldrig Noget, der har forsøgt, mig bekjendt i det Mindste, ved Domstolene at rejse det Spørgsmaal, om Østersfiskeriet kan betragtes som et Regale eller ikke, men naar Regjeringen ved en Bekjendtgørelse eller Resolution af 12te December 1860 — længer er det ikke siden — sagde: „Følge den bestaaende Lovgivning er Østersfiskeriet en Statskassen udelukkende tilkommende Ret“, saa er det vist særdeles tvivlsomt, og jeg har ikke set en eneste Forfatter, der har skrevet derom, undtagen han betegner det som særdeles tvivlsomt, om Staten i Birteligheden har denne Ret. Paa en nærmere Begrundelse af denne Tvivl skal jeg ikke i dette Dieblit komme ind, men saaledes som Forholdet nu faktisk er, saa ere vi jo nu altsaa omtrent nær ved Enden. I 1851 opdagede man første Gang Østers i Limfjorden, man har i saa Nar haft en temmelig Indtægt deraf. Nu er det forbi. Ligesom Ribebankerne allerede for nogen Tid siden ere lagte hen, saaledes foreslaar man nu det Samme med Hensyn til hele Limfjorden. Jeg tror da altsaa, at Dieblittet kunde være passende til at tage under alvorlig Overveelse, hvad der nu her skal gøres og kan gøres, og til disse Overveelser har jeg forsøgt at give et lille Bidrag.

Alberg: Jeg er ikke fuldstændig enig med det ærede Medlem, som nu satte sig, i de Betragtninger, som han anstillede om Østersfiskeriet, og jeg er navnlig ikke enig med ham i, at dette Lovforslag fuldstændig vil ødelægge Østersfiskeriet i Limfjorden. Hvis nemlig virkelig en stærkere Stræbning skulde være nødvendig, er det dog mærkværdigt, at Østersfiskeriet har været i saa stærk Aftagen i den sidste halve Snes Nar, uagtet der i dem er fiske saa meget — efter de Flestes Mening mere, end der burde fikes; jeg tror saaledes ikke, at Erfaringen godtgjør Rigtigheden af den Paastand, som det ærede Medlem fremsatte, at Fredning af Østerfien er det Samme som Østersens Ødelæggelse. Det er ganske vist, at dens farligste Fiende, Korsfiskten, ogsaa fredes, men jeg kan dog ikke antage, at Korsfisktene alene ville være i Stand til at ødelægge Østerferne; der maa være andre Marsager, som maa volde den store